

Ur recension

Feminism utan åthävor roar och oroar

Publicerat i Corren 20 oktober 2006

(...)

Tonen är genomgående finstilt och lågmäld på gränsen till avmätt. Den som förväntar sig ett färgstarkt och showigt brandtal mot patriarkatet blir garanterat besviken. Här är det i stället en helt gråklädd Fia-Stina som utan åthävor berättar om något hon varit med om och sedan överlåter tolkningen till sin publik. Hon visar en tilltro vår förmåga att tänka själva som är mycket ovanlig idag när vi erbjuds lättsmält, tillrättalagd underhållning dygnet runt.

Det är ovant, förvirrande och inte så lite ansträngande, samtidigt som det är både spännande, roligt och lite sorgligt. Vad som är sant vet jag efteråt lika lite som ifall det jag upplevt är teater, konst eller något annat. Antagligen spelar det heller ingen roll.